

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002665 18 Квлз
Бања Лука, 15.02.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Горане Микеш, Смиљане Мрше, Мерсиде Бјелобрк и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног И.М., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднијела бранилац осуђеног, адвокат В.Т.Ш. из И.С., против пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002665 17 К 2 од 21.9.2017. године и Врховног суда Републике Српске број 14 0 К 002665 17 Кж 2 од 23.3.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 15.02.2019. године, донио је

П Р Е С У Д У

Захтјев за заштиту законитости се одбија, као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002665 17 К 2 од 21.9.2017. године, која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број број 14 0 К 002665 17 Кж 2 од 23.3.2018. године, оглашен је кривим оптужени И.М., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), и осуђен на казна затвора у трајању од 5 (пет) година. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачка е) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 875,00 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, са имовинскоправним захтјевом, оштећени су упућени на парницу.

Против наведених пресуда, захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), поднијела је бранилац осуђеног, адвокат В.Т.Ш. из И.С., због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, повреде члана II/3е Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенције), са приједлогом да се Захтјев уважи и другостепена пресуда укине, те преиначи првостепена пресуда и оптужени ослободи од оптужбе или укине другостепена пресуда и предмет врати на поновни поступак.

У смислу одредбе члана 353. ЗКП РС, достављен је републичком јавном тужиоцу Републике Српске Захтјев са списима предмета, па је у поднеску, под бројем Т17 0 КТЗ 0002083 18 од 19.6.2018. године, републички јавни тужилац Бранко Митровић, предложио је да се Захтјев одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

Захтјев није основан.

Аргументи из Захтјева, изнесени су у прилог тврдњи да су, у првостепеној пресуди, изостали разлози у оцјени противријечних исказа свједока, на којима је заснован закључак о кривици оптуженог за почињено дјело и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) у вези са чланом 304. став 7. ЗКП РС. Садржана је и тврдња да је пресуда заснована искључиво на записницима о препознавању оптуженог, које је извршено на основу фотографија, као незаконитом доказу, и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Оспорава се правилност оцјене доказа, и указује на погрешан закључак о идентитету оптуженог, као извршиоца дјела и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 2. ЗКП РС, на чему подносилац Захтјева, заснива тврдњу о повреди права на одбрану. Надаље, аргументима из Захтјева, указује се на недостатке другостепене пресуде, на начин да се оспорава квалитет датог образложења у вези са жалбеним приговорима браниоца оптуженог, и тиме повреду права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

У вези са изнесеним аргументима из Захтјева, о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке з) и к), те става 2. цитиране законске одредбе ЗКП РС, ово вијеће указује, да су те повреде издвојене као посебне и као други облици битних повреда одредаба кривичног поступка, ради чега се не могу подвести под повреду права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, и као основ подошења Захтјева, у смислу одредбе члана 350. став 1. тачка б) ЗКП РС.

Осим тога, са аспект права на одбрану, од одлучног значаја је чињеница да је идентичне приговоре, са аспекта садржаја, одбрана износила у жалби против првостепене пресуде, у оквиру истих жалбених основа, које другостепени суд није прихватио, као основане, и о томе дао образложене разлоге у пресуди.

Надаље, аргументима из Захтјева, указује се на недостатке другостепене пресуде, и то у виду квалитета образложења у вези са жалбеним приговорима, и тиме повреду права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

У конкретном предмету, у другостепеној пресуди, дато је аргументовано образложење у погледу жалбених приговора браниоца оптуженог о повреди права на одбрану кроз повреду принципа јенакости странака у поступку, из одредбе члана 14. ЗКП РС и повреди принципа „in dubio pro geo“ (страна 2. пасус б), незаконитости доказа и то записника о препознавању оптуженог на основу фотографија (страна 3. пасус 3), оцјени исказа свједока оптужбе Ф.Л., Х.С., С.А., Е.Т., С.К. и Р.К., у оном дијелу у којем су противријечни, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС (страна 4. пасус 3 и 4), те образложење у погледу жалбених приговора браниоца оптуженог у оцјени исказа свједока одбране (страна 5. пасус 2).

Слиједом наведеног, на приговорима из Захтјева, којима се оспорава ваљаност тако датих разлога у образложењу другостепене пресуде, не може се градити тврдња да је образложење те пресуде захваћено таквим недостацима који манифестују повреду права на одбрану, као облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, изнесеним аргументима из Захтјева, оспорава се правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе правоснажне пресуде.

Посебно се наглашава, да је закључак о идентитету оптуженог, као извршиоцу кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. КЗ СФРЈ, за које је оглашен кривим, заснован на погрешној оцјени доказа, и то исказа наведених свједока оптужбе и свједока одбране М.С., Т.М., Н.Ј., В.Б., М.В. и С.Ц., да је, у вријеме инкриминисаног догађаја, оптужени „дезертирао из ВРС“, да дјело није извршено на локалитету који инкриминише оптужница, те да је радни вод, којем је припадао оштећени, Н.К., био под ингеренцијом и надзором С.б., а којој није припадао оптужени и да исти никада није био на локалитету Б.К. Општина Т., као мјесту извршења кривичног дјела, за које је оглашен кривим.

Сви изнесени приговори, по суштини и карактеру, представљају ревизију чињеничног стања утврђеног правоснажном пресудом, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС, овај ванредни правни лијек, не може поднијети.

Повреде на које се указује у Захтјеву и то повреде члана II/3е Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, са тврдњом о повреди права на правично суђење, права на једнакост странака у поступку, права на адекватно образложење пресуде и повреда принципа „in dubio pro geo“, везују се за изнесене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС, које, из свих наведених разлога, у поступку доношења побијаних пресуда, по оцјени овог вијећа, нису почињене.

Из наведених разлога, те примјеном одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић